

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: n. c. GmbH**, se sídlem L., Spolková republika Německo, zastoupeného: Mgr. Monikou Deislerovou Wetzlerovou, advokátkou, se sídlem B. Smetany 2, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy ČR**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2014 č.j. 66/2014-110-SDNA/3**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 14.3.2014 č.j. 66/2014-110-SDNA/3 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Moniky Deislerové Wetzlerové náklady řízení ve výši 15.342,-Kč na účet č. 1414735052/2700 do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2014 č.j. 66/2014-110-SDNA/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6.1.2014, č.j. DSH/125/14, a ve zbytku bylo potvrzeno.

Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce takto: „1. *Pokuta se snižuje na 84 000,- Kč.* 2. *Část výroku rozhodnutí znějící: Uložená pokuta a částka připadající na náklady správního řízení (celkem 100.000 Kč) jsou splatné dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Na*

úhradu pokuty a nákladů správního řízení se dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v souladu s ustanovením § 35f odst. 2 zákona o silniční dopravě v plné výši započte kauce vybraná v souladu s ustanovením § 35c zákona o silniční dopravě dne 15. 11. 2013 ve výši 100.000 Kč (jednostotísíc korun českých), kterou složil řidič S. G., státní příslušnost Řecko, bytem F., Spolková republika Německo (číslo potvrzení o převzetí kauce 010024), který pro účely vybrání kauce zastupoval zahraničního dopravce N. C. GmbH, se sídlem L., Spolková republika Německo, se mění takto: Krajský úřad Plzeňského kraje započte dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí postupem podle § 35f odst. 2,3, zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, kauci ve výši 100 000 Kč vybranou od N. C. GmbH, se sídlem L., Spolková republika Německo, při silniční kontrole dne 13.11.2013 na stvrzenku č. 010024 na zaplacení uložené pokuty ve výši 84 000 Kč (slovy osmdesát čtyři tisíc korun českých) a zaplacení nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (slovy jeden tisíc korun českých), tj. celkem 85 000 Kč (slovy osmdesát pět tisíc korun); zbývající část kauce tj. 15 000 Kč (slovy patnáct tisíc korun českých) Krajský úřad Plzeňského kraje vrátí N. C. GmbH, se sídlem L., Spolková republika Německo, postupem a ve lhůtě určené v § 35 odst. 2,3. téhož zákona. 3. Ve zbytku se rozhodnutí potvrzuje“.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že zpochybňuje výši sankce uložené mu za správní delikt, kterou považuje za nepřiměřeně vysokou; nebylo přihlédnuto k vnitřnímu vztahu žalobce ke správnímu deliktu (zavinění) a jeho dosavadní bezúhonnosti, přičemž vyvíjí maximální snahu, aby jeho řidiči dodržovali předpisy o silniční dopravě, ale nemůže bezprostředně ovlivňovat chování každého řidiče ve vozidle; správní orgán I. stupně stanovil výši pokuty tak, aby žalobci nemusel vracet kauci vybranou Policií České republiky; žalovaný nepřezkoumatelným způsobem rozhodl o snížení sankce o 15.000 Kč, jež považoval za nepřiměřenou, ale z odůvodnění nevyplývá, z jakých důvodů je tento rozdíl možné považovat za hranici mezi nepřiměřenou a přiměřenou pokutou, přičemž žalobce i toto snížení považuje za nedostatečné; dále se dovolává povinnosti žalovaného „dbát o sjednocování správní praxe“ s odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 9.5.2013 č.j. KUJCK 24167/2013/ODSH, kdy měla být „doprovci se sídlem v České republice“ uložena pokuta ve výši 45.000 Kč za více správních deliktů včetně deliktu, za který byl postižen žalobce a také tvrdí, že v souzené věci nebyly důvody pro „takové rozdíly v rozhodování správních orgánů o obdobných deliktech“ Závěrem bylo požadováno zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i vrácení věci těmto správním orgánům k dalšímu řízení a neshledá-li soud důvodu pro zrušení rozhodnutí, bylo požadováno snížení uložené pokuty na částku 10.000 Kč.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že on i dopravní úřad náležitě zjistili skutkový stav a svá rozhodnutí náležitě odůvodnili a jejich postup ve správním řízení byl v souladu se zákonem. K jednotlivým bodům žaloby pak uvedl, že pokuta byla uložena za správní delikt stanovený v § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě,

neboť žalobce nezajistil, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a o době odpočinku, kdy sankce je za tento správní delikt ukládána na principu tzv. objektivní odpovědnosti, která spočívá právě v tom, že žádný vnitřní stav odpovědného subjektu není pro naplnění dané skutkové podstaty vůbec relevantní a postačující je právě, že došlo k naplnění všech znaků tohoto správního deliktu a to sám žalobce i přiznává. Jelikož vnitřní vztah žalobce není okolností, která by naplnění těchto znaků jakkoliv podmiňovala, nemá žádný vliv ani na výši ukládané pokuty. Smyslem této právní úpravy je zajistit bezpečnost a plynulost silničního provozu, zejména pak zdraví a život všech účastníků silničního provozu. Dle žalovaného byla sankce uložená dopravním úřadem snížena na obvyklou výši, neboť takto více odpovídá obdobným případům, když žalovaný rozhodující o odvoláních podaných proti všem 14 dopravním úřadům v ČR má dobrou vědomost o výši jimi ukládaných sankcí v konkrétních případech a jeho úlohou je i dbát o to, aby mezi ukládanými pokutami nedocházelo k nedůvodným rozdílům. Protože zavinění rozhodně není okolností, která by byla podmínkou tohoto, aby byla naplněna příslušná ustanovení zákona o silniční dopravě a žalobce tak byl odpovědným za uvedený správní delikt, proto také nebylo důvodné provádět v prvním ani druhém stupni správního řízení žádné dokazování v tomto směru, neboť by to bylo v přímém rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení, jak je uvedeno v § 6 správního řádu. Rovněž žalovaný nesouhlasil s tím, že sankce byla uložena v takové výši, aby nebylo třeba vracet finanční prostředky získané kaucí, jelikož poté, co žalobce sdělil číslo účtu, byly učiněny kroky dopravním úřadem k zaslání nezapočteného zbytku kauce žalobci. Dále žalovaný poukázal na to, že je pokuta uložená žalobci srovnatelná s pokutami uloženými dopravcům se sídlem v ČR, kdy rozhodnutími z 30.5.2013 č.j. 78/2013-110-SDNA (F. T. a.s.) a 13.2.2014 č.j. 4/2014-110-SDNA (C. T. s.r.o.) byla snížena pokuta na stejnou částku jako u žalobce; ohledně žalobcem uváděného rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje bylo konstatováno, že mu nejsou známy všechny okolnosti, jelikož proti němu nebylo podáno odvolání, avšak i kdyby v odvolacím řízení shledal, že pokuta byla uložena nezdůvodnitelně nízko, nemohl by tuto skutečnost změnit, neboť správní řád v § 90 odst. 3 stanoví, že správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Naopak žalovaný v případech, kdy mu to bylo zákonem umožněno, opakovaně dbal na jednotnost, nebo alespoň srovnatelnost uložených pokut v obdobných případech. Žalovaný také zdůraznil, že sankce za správní delikt jízdy na cizí kartu jsou tak vysoké, jelikož se jedná o delikt označený čl. 6 odst. 2 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě, v návaznosti na přílohu IV tohoto nařízení, jako nejzávažnější porušení a za jeho spáchání lze dokonce s dopravcem vést správní řízení o tom, zda mu zůstane zachována dobrá pověst, jakožto jedna z nutných podmínek pro vydání koncese pro provozování silniční dopravy. Skutečnost, že tento delikt byl zařazen mezi pouze 7 skutkových podstat, za jejichž naplnění lze k takto závažnému opatření přistoupit, dostatečně ozřejmuje, za jak nebezpečné je toto jednání v mezinárodním kontextu považováno.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce uvedl, že nemůže uvést nic nového, ale má za to, že proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 9.5.2013 bylo podáno odvolání, o němž žalovaný

dosud nerozhodl, proto bylo v žalobě navrženo, aby soud k důkazu připojil předmětný spis, na čemž setrvává.

V.

Posouzení věci soudem.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní rád správní (dále jen „s.ř.s.“), soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, rozhodl o věci samé bez jednání.

Správní orgány jsou v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, povinny v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Pokud jde o výši uložené pokuty, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Co se týče pokuty, odvolací orgán konstatuje, že ji považuje za nepřiměřenou. Ministerstvo dopravy jako odvolací orgán je centrálním úřadem, který rozhoduje o odvoláních podaných všemi dopravními úřady v České republice a z jeho úřední činnosti je mu známo, jaké sankce obvykle bývají v jednotlivých případech ukládány. Má proto dbát také o to, aby mezi pokutami ukládanými dopravními úřady nedocházelo k nedůvodným rozdílům. Z tohoto důvodu snížil sankci uloženou dopravním úřadem, neboť tato více odpovídá obdobným případům. Nicméně i tak je třeba uložit pokutu v citelné výši. Používání cizí karty je velmi závažným správním deliktem, neboť zcela znemožňuje jakoukoli kontrolu dodržování režimu práce řidiče a tím tedy dává řidičovi možnost překračovat doby řízení a nečerpat řádně doby odpočinku, což pak následně může vést k velmi závažnému ohrožení bezpečnosti provozu. Z tohoto důvodu se jedná o delikt označený čl. 6 odst. 2 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě, v návaznosti na přílohu IV tohoto nařízení, jako nejzávažnější porušení a za jeho spáchání lze dokonce dopravci odejmout dobrou pověst“.* Žalovaný pak již jen uvedl: *„Odvolací orgán nemůže souhlasit s upozorněním právního zástupce účastníka řízení, že sankce za správní delikt jízdy s cizí kartou se pohybují okolo 45.000 Kč. Pokud takto nízká pokuta byla v účastníkem řízení zmiňovaném případě skutečně uložena, odůvodňovaly to zřejmě zvláštní okolnosti případu. Stejně tak námitku, že takto vysoká pokuta je dopravci uložena proto, že je zahraničním dopravcem, považuje odvolací orgán za nedůvodnou, neboť je mu známo, že tuzemští dopravci jsou pokutováni stejně citelně“.*

Podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 3 odst. 2 nebo 3 nebo s § 27 nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést, nebo tento záznam neuschová po stanovenou

dobu. V souladu s ustanovením § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě je při stanovení výše pokuty nezbytné přihlížet k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Ač byl žalovaný při stanovení výše pokuty, resp. jejím snížení, povinen přihlížet k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody, jeho úvahy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nenalezly vůbec odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěr žalovaného o výši uložené pokuty je tak zcela nepřezkoumatelný, neboť soudu není zřejmé, z jakých závěrů žalovaný vycházel.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí opírá pouze o obecné tvrzení, že výše uložené pokuty „*odpovídá obdobným případům*“, avšak o jaké „*obdobné případy*“ se jedná, v čem jsou srovnatelné s případem žalobce, proč pokuta ve výši 99.000 Kč byla v případě skutkových okolností týkajících se žalobce „*nepřiměřená*“ a pokuta ve výši 84.000 Kč již „*přiměřená*“ je, z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat. Jaké konkrétní listiny byly podkladem pro obecný závěr žalovaného o tom, že výše uložené pokuty „*odpovídá obdobným případům*“, v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněny také nejsou.

V této souvislosti nelze pominout ani tu skutečnost, že žalobce v odvolání k vyvrácení závěru, že „*pokuta byla uložena v obdobné výši jako u ostatních dopravců*“ odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 9.5.2013 sp.zn. ODSH 18464/2013/evkr, č.j. KUJCK 24167/2013/ODSH, kdy měla být pokuta uložena ve výši 45.000 Kč. Žalovaný k této námitce pouze uvedl, že uložení pokuty v tomto případě „*odůvodňovaly zřejmě zvláštní okolnosti případu*“. O jaké „*zvláštní okolnosti*“ se mělo jednat, a proč tyto zvláštní okolnosti nejsou dány v případě žalobce, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno není. I tento závěr žalovaného je nepřezkoumatelný, neboť v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nedošlo k přezkoumatelnému vypořádání odvolací námitky žalobce.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze obecně poukazuje, že „*používání cizí karty je velmi závažným správním deliktem*“. K tomuto je nezbytné uvést, že „*řádné vedení záznamu*“ je znakem skutkové podstaty správního deliktu, a proto k této skutečnosti nelze bez dalšího přihlížet jako ke skutečnosti přitěžující.

Podle zásady zákazu dvojího přičítání, podle které platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem trestného činu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2006, č.j. 4 As 22/2005 – 68, dostupný na www.nssoud.cz).

Obecný poukaz žalovaného na „*nebezpečnost jednání žalobce*“ tak není způsobilý nahradit povinnost zabývat se konkrétními skutkovými okolnostmi případu žalobce

skutečnostmi z pohledu jednotlivých kritérií vymezených v ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě.

S ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše výši udělené pokuty se již soud nemohl zabývat otázkou eventuálního snížení uložené pokuty či námitkami žalobce o tom, k jakým konkrétním skutečnostem týkajících se jeho případu mělo být při stanovení výše uložené pokuty přihlíženo. Neexistence zaujatých závěrů znemožňuje přezkoumání jejich zákonnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, soud jej zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení navržených důkazů.

Soud neprovedl žádný z účastníky navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), zástupce žalobce – advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka jeho odměny zvyšuje o daň z přidané hodnoty vypočtenou dle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21%. Žalobce mající úspěch ve věci požadoval náklady tohoto řízení, které za 3 úkony právní služby á 3.100 Kč za úkon - 1) převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a); 2) podání žaloby a 3) písemného podání - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za 3 režijní paušály á 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) společně s 21% DPH z částky 10.200 Kč, tj. 2.142 Kč, a se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč činí celkem 15.342 Kč a tuto přiznanou částku je povinen žalovaný uhradit žalobci ve lhůtě, kterou soud považuje za dostatečnou.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 14. května 2015

Mgr. Alexandr Krysl
předseda senátu